

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι 'εικοσόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Ίούλιος, έβδομή κι 'εικοστή,
Ειρήνη τέλος πάντων άγαστή.

Χίλια κι' ενιακόσια δεκατρία,
δραχς και θερμή φιλοπατρία.

Χίλια κι' εξήντα πέντε και με διακόσ' άκόμη,
με λάφυρα πολέμων εγέμισαν οι δρόμοι.

Ψάλλω γενέθλια του Στρατηλάτου, του Κωνσταντίνου μας του Δωδεκάτου.

Γενέθλια του Ρήγα μας... χίλιαις φοραίς έβριβα
του Βασιληά, που κάθεται σε μιá παλαιοκαλύβα,
που μέσα σε Στρατόπεδα γενέθλια γιορτάζει
κι' ένας Στρατός με τής ψυχής τά μάτια τον κυττάζει.

Τόν χαιρετούνε λατρευτό σαρανταπέντε χρόνοι
κι' όπου πατεί το πόδι του μιá Νίκη ξεφυτρώνει.

Έχει και Στόλους και Στρατούς
τής κόρης του κουμπάρους,
κι' έποδοπάτης μ' αυτούς
θεοσυγγείς βαρβάρους.

Ψυχής μεγάλης θησαυρός
τά βήματά μας φέρει
ο' όνειρευτό Παλάτι.

Και παντοδύναμος Σταυρός
λαμποκοπά' στο χέρι
σκηπτούχου Στρατηλάτη.

Γενέθλια του Βασιληά, και κόρη λευκοφόρα
φωνάζει μέσα σε χαραίς και σε θανάτων πόνους
παρακαλείτε τον Θεό μικροί μεγάλοι τώρα
νά κόβη τής ήμέραις μας νά του τής δίην χρόνους.

Φρασουλής και Περικλέτος,
ó καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ. — Η προσφιλής Ειρήνη μας και πόσα δέν ύπέστη...
και τώρα βασανίζεται,
και τώρα ταλαινίζεται
μέσα' στο Βουκουρέστι.

Ειρήνη, Περικλέτο μου, σαλεύει μες' στον νού' μου,
ύπερ αυτής παραλαδ,

και μου χαλοῦνε τὸ μαλὸ
ἐκείν'οὶ προσφιλέστατοι κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου.

Τὴν ἀναπαύονται Στρατοὶ
τῆς Νῆως δοξασμένοι,
ἐκχειρία ποθητὴ
καὶ παρατεινομένη.

Ἐκχειρία, Περικλῆ, ποῦ πέρνει παρατάσεις,
Εἰρήνη με παρατάσιν καὶ με πολέμου τάσεις.

Εἰρήνη, ποῦ τὸνώνει
δυνάμεις μας ἀκμαίας,
Εἰρήνη με κανόνι
καὶ με λευκὰς σημαίας.

Εἰρήνη μέσα'στη Βλαγιά...
γὰ κῦτταξέ την... με τροχιά
τὴν ἔχουνε δεμένη.

Εἰρήνη, Περικλῆ κουτέ,
ὅπου'μιλοῦν σὺν νικηταὶ
φονιάδες νικημένοι.

Στρέβουν τοῦ κόσμου τὰ μαλά...
οὐ τούτους σάνει καὶ καλὰ
γέρας τιμῆς ἀνήκει.

Κι'ἀδιάντροπα χορεύουνε
καὶ σοβαροὶ γυρεύουνε
καὶ τὴν Θεσσαλονίκη.

Ἄρκουδιάρης νικημένος
ἀρεμάνιος προβάλλει
Ἄρκουδιάρικο κεφάλι.

Κι'ἕνας τύπος πληρωμένος
θαυμασμοῦ φωνὴν ἐντείνει
γὰ τῆς Βουλγαρίας τὰ κτήνη.

Μὰ κι'ὁ Μπαούτσου θρηνεῖ,
καὶ Δυνάμειον φωνὴ
τέτοια τώρα παραγγέλλει.

Τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσους,
ποῦ θριάμβους δρέπουν τούτους,
μὴν τοὺς κάνετε κουρέλι.

Ἐπαινος ὑπὲρ αὐτῶν,
τρέμειτε τῶν προστατῶν
τὴν φωνὴ καὶ τὴν ματιά.

Κι'ἄς τροχίζου τὴν μαχαίρα,
κι'ἄς σὰς κόβου πέρα πέρα
μῦταις, δάκτυλα, κι'αὔτη.

Ἐτοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς,
τοὺς κατὰ πάντα προσφιλεῖς,
κῦψτε τὸν ἀγένη.

Τὸν Βούλγαρο τὸνώσατε,
καὶ μὴν τὴν ταπεινώσατε
τέτοιοι φονιάδων γένη.

Μ'ῶσα κι'ἂν λέτε κατ'αὐτῆς
τῆς ῥάτσας τῆς ἀγαπητῆς
τῶν τύπων τῶν ὁραίων
καὶ τῶν Ἄρκουδιάρῶν.

Κι'ἂν τῆς Ἄρκουδάς τὸ μπουρὶ,
κι'ἂν τῆς Ἄρκουδάς οἱ χοροὶ
γεννοῦν ἀνατριχίλα.

Βάλτε'σθὶ θήκη τὰ σπαθιά,
κι'ἔμεις τὴν ἔχομε βαθεῖα
μὲς'στῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Δὲν θέλομε τὴν Βουλγαριά νὰ τὴν ἐξασθενήσατε,
κι'ἂν λέτε πὼς ἡ Νῆω
μόνον οὐ σὰς ἀνήκει,
μὰ θέλομε νὰ πέσατε καὶ νὰ τὴν προσκυνήσατε.

Σταθῆτε, μὴν προβαίνετε, κάτω τὰ ἔξω, κάτω...
Ἐτοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς
σκύβει κι'ὁ Μπουξέτον ὁ πολὺς,
γι'αὐτοὺς καὶ τὸ Βαλκανικὸ τῆς Λόντρας Κομητάτο.

Τὰ κλέη των περιφρημα,
μεγάλονόμα των,
κι'εἶναι γὰ μὰς ἐντροφήμα
κάθε κακούργημά των.

Τέτοια ταλικουρδίζου τῆς Βουλγαρίας οἱ φίλοι
μ'αἱματομμένα χέλι.

Κι'ἐγὼ πρὸς τοὺς προστάτας ἀναφωνῶ με τόνον
καὶ με γυμνὸ σπαθί :
ἢ βαρβαρότης μόνον
βαρβάρους συμπαθεῖ.

Β.

II.— Οἱ κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου
κι'οἱ προστάται των ἐπίσης
μοῦ σαλεύουνε τὸν νοῦ μου
μὲ τὰς τόσας ἀπαιτήσεις.

Εἶδες τι μυαλὰ μεγάλα!..
τώρα ποῦμαστε καρβέλια
μὰς γυρεύου τὴν Καβάλλα.

Μπα! τρομάρα τοὺς ἀλήθεια... μπα! κακὸ ψυχρὸ
[τοὺς φλάρο
μὲ τῆς Βουλγαρίας τὸν Τσάρο.

**Καὶ ξεφωνίζει τώρα :
ἀντίο Λεωνώρα.**

Κι' ἂν δὲν δώσωμε κι' αὐτό, κι' ἂν δὲν δώσωμε κι' ἔκεινο,
πιθανὸν νὰ τρελλαθῆ
καὶ νὰ χειροτονηθῆ
Ἀτοκράτορας σ' τὴν Τήνο.

Οἱ κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου
μοῦ σαλεύουσι τὸν νοῦ μου,
κι' ἂν τραβοῦνε τὰ μαλλιά των μὲ μὴν ἀκο' ἀπελπισιά,
πλὴν μ' αὐτοὺς σὲ βεραιόνω πῶς δὲν πιάνευσι χαρτοσιά.

Κι' ἔκεινοι, ποὺ τοὺς συμπαθοῦν
καὶ στῆς, σφαγαῖς τοὺς βοηθοῦν,
ἰσορροπία θέλουσι μ' αὐτοὺς τοὺς κτηνανθρώπους,
ἰσορροπία θέλουσι μὲ τοὺς ἀνισορροπούς,
κι' αὐτὸ τὸ νέο νόσημα δὲν ἔχει θεραπεία...
τὸν Νικολῆ μας ζῶλιασαν μὲ τὴν ἰσορροπία.

Φ.— Δευτέρα Συνδιάσκεψις Εἰρήνης ἐκωδύνου,
εἶθε κι' αὐτὴ νὰ μὴ γενῆ καθὼς καὶ τοῦ Λονδίνου.
Δευτέρα Συνδιάσκεψις, ξυλένε συμπολίτη,
ὄμως μοῦ λείπει μὴ φωνῆ
πῶς ἴσως ἄλλοτε γενῆ
καὶ μὲς σ' τὴ Σόφια τρίτη.

Π.— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, Φασουλιῆ;

Φ.— Τὸ λὲν μαυρολας νέφθ,
τὸ λὲν σφαγμένοι γέροντες καὶ λοχισμένα βρέφθ.

Τὸ λείπει τίγρησις ματιὰ,
τὸ λείπει κι' ἄσβεστη φωτιὰ,
τὸ λὲν καὶ δάκτυλα κι' αὐτιὰ.

Τὸ λὲν ὀλέθρου δαίμονες, τὸ λένε κροκοκοί,
ὄπου φιλεῖ τῆς λόγγαις των περιπαθῆς Εὐρώπη,
τὸ λὲν κοράκι, ποὺ τρυφοῦν σὲ πτώματα μαρτύρων,
τὸ λὲν κορίτσια λιγερά,
ὄπου ἔγινεκε βορὰ
αἰμοσταγῶν Σατύρων.

Τὸ λὲν ἔκεινοι, ποθιαναν εἰς αἵματα βουτιαῖς,
τὸ λένε τὰ μαρτύρια παντοειδῶν θανάτων,
τὸ λένε γυναικῶν χοροὶ τραγίρω σὲ φωτιαῖς,
ποὺ καίγαυσι τοὺς ἄνδρες των μαζί μὲ τὰ παιδιὰ των.

Καὶ πάλι μὲ γυμνὸ σπαθὶ
κυτιάζω τὴν Εἰρήνη,

πού φαίνεται πώς προσπαθεί
τὸν κόσμο νὰ φαιδρύνῃ.

Αὐτὴ δὲν ἔχει τελεωμὸ
ἂν δὲν πατήσῃ· στὸ λαϊμὸ
τὸν Βούλγαρο τὸν μπόγι.

Ταυτὰ τῶν Ἀρκουδιάρηδων,
ταυτὰ τῶν μακελλάρηδων
δὲν πέρνουν ἀπὸ λόγια.

Γ'.

Π. — Γιὰ τὸν Κορβουρο θρηνηδῶ,
ποῦθι κλεινὸν προπάτορα,
κ' ἔπαυμοῦσα νὰ τὸν δῶ
τῆς Πόλις Αὐτοκράτορα.

Τοῦ κόψανε τὸν βῆχα του, τοῦ κόψανε τὴν φόρα του,
κ' ἀκόμη κοκορεῖται,
καὶ χάσκον ὄνειρεῖται
πὼς μπαίνει σ' τὴν Ἀγιά Σοφιά μὲ τὴν Ἐλεονώρα του.

Τὸν ἐπότισε χολαῖς
καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι...
κρίμα σ' ἐκείναις τῆς στολαῖς,
πού τοῦχαν παραγγεῖλει.

Ποῦ Τσόρος, φίλε Φασουλή,
μὲ χρουσοφανη στολή;
καὶ ποῦ Τσαρῖνα τώρα;...
ἀντίο Λεονώρα.

Σκηπετοῦχος Ἀρκουδοφωλιάς,
Κομητατζήδων φάρος,
Κομητατζήδων Βασιλιὰς,
Κομητατζήδων Τσόρος.

Ἐχάθη δόξα καὶ γλιδή,
κ' ὁ Φερδινάνδος τραγουδεῖ
παθητικὸ μῦθον
καθῶς στὸ Τροβατόρε,
καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Ἐπ' αὐτῶν Ἀρκουδιάρηδων λαμπρὸς ἠκτινοβόλει,
κ' ἂν Αὐτοκράτορ πάγχρυσος ἐγένετο σ' τὴν Πόλι,
θάκανε καὶ τὸν Μπούτοσερ τρανὸ Πρωτοσπαθάριο,
μὰ καὶ Πρωτοψεντάριο.

Σκι τράνσιτ μόντι γκλόρια, καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Πάνε οἱ Χάρται σήμερα μεγάλης Βουλγαρίας,
κοιτίδος τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας,
πῶν καὶ μεγάλα σέδια γιὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
ὅπου δὲν θὰ μᾶς ἀφιναν μῆτε τὴν Ἐλασσῶνα.

Κι ἡ σακαράκα τοῦ Σαβῶφ ἔλιπς ἀπέβη κούφη
καὶ τώρα τὸ καλπάκι του τὸ κάνουν κλωτοσοκοφί,
κ' ὁ Τόντσεφ τρώει καρπαζιὰς ἀπὸ τὸν Μαγιορέσκο
κ' ὁ Δόκτωρ Δάνεφ φαίνεται πὼς εἶναι γιὰ τὸ φρέσκο,
κ' ὁ Χεσαψήεφ ὁ πολὺς, βαμμένος μουστακάτος,
κλαίει γιὰ τῆς μουστακάκις του, ποῦ πῆγαν κατὰ κρῶ-
[τος.

Ἄλλοίμονο καὶ τρὶς ἄλλοι...
χάλι μεγάλο καὶ πολὺ,
καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Ἀνέλπιστα τὸν βρήκανε τόσαις ἀναποδιάις,
βέταυσε κ' ἐφίλησε λογιῆς λογιῆς ποδιαῖς,
μὰ τὸν ἐπαρηγόρησαν μὲ λόγια μὲς σ' τὴν μπόρα του,
καὶ πέφτ' ἡ μὺτ' ἡ κλαυκὴ τοῦ μεγαλεπηβόλου,
κ' ἡ Κάριμεν Σίλβα δὲν ποιεῖ γιὰ τὴν Ἐλεονώρα του,
μῆτε κ' αὐτὸς ὁ Κάρολος, κ' ἡ θεῖα τοῦ Καρόλου.

Ἔμνησε κάθε παστρικό τῆς Βουλγαρίας τσανάκι
μὲ πλάτσικα καὶ λάφυρα τὸν Βόρι τὸν ἀθάνατο,
ποῦ σ' ὀποιον κ' ἂν ἐκάθισε, φιλόξενο κονάκι
μῆτε σκαμνὶ δὲν ἄφησε, μῆτε κατρουλοκάνατο.
Μὰ κρῖμα καὶ σ' τὰ πλάτσικα, καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Δ'.

Φ. — Κι ἔγὼ γιὰ τὴν Εἰρήνην τρελλὰ πανηγυρίζω,
κ' ἔγὼ μὲ τηλεβόλα Βουλγαρικὰ γυρίζω,
κ' ἀσπάζομαι σ' τὰ ζελη Βουλγάρους αἰχμαλώτους,
πού τῶρ ἀπὸ τοὺς Τούρκους τραβοῦν τὸν διὰβολὸ
[τους.

Εἰρήνης πανηγύρι
τὸν κόσμον ξεγειρίζει.

Παντοῦ χαρὰ μεγάλη, κανεῖς μὴν πολεμῆ...
ἐπήραμ' ἐπὶ τέλους τοῦ Νέστου τὴν γραμμὴ.

Εὐφήμησε καθένα Ρουμανικὸ στοιχείο,
κ' ὁ Βενιζέλος πῆγε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο,
ὅπου τὸ λένε Κάψα, κ' ὁ Τόντσεφ τὸ βουβάλι
ἔητοῦσε τὸν Δευτέρη σ' τὴν κᾶφα νὰ τὸν βάλῃ.

Εἰρήνης πανηγύρι μὲ δόξα καὶ τιμὴ...
τὴν πῆραμ' ἐπὶ τέλους τοῦ Νέστου τὴν γραμμὴ.
Τώρα στὸν Τόντσεφ λέω: κακὴ ψυχρὴ σας φλάσκα,
μὰ καὶ στὸν Μαγιορέσκο: Ρουμάνια τραγῆσκα.

Τώρα λόγγαις δὲν τρυπάνει...
πόσα παληκάκια πᾶνε!..
ποῖς δὲν ἔχει μέσα πόνο;

Τι μπορὸς γι' αὐτὰ νὰ λέω;
δὸς μου μάτια νὰ τὰ κλαίω,
δάφναις νὰ τὰ στεφανῶνω.